

Ο Άγιος Καλλίνικος Εδέσσης και «του σκότους ο προστάτης»

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Ναυπάκτου και Αγίου Βλασίου

Του Σεβ. Μητροπολίτου Ναυπάκτου και Αγίου Βλασίου Ιεροθέου

Τό προηγούμενο έτος είχαμε τήν μεγάλη χαρά τό Οίκουμενικό Πατριαρχείο νά θέση στό άγιολόγιο τής Έκκλησίας τόν Μητροπολίτη Έδέσσης Καλλίνικο, γιά τήν άγιότητα τοῦ όποίου έπιβεβαίωσαν άνθρωποι πού τόν γνώρισαν, έδωσαν τήν καλή μαρτυρία Πατριάρχες, Αρχιεπίσκοποι, Μητροπολίτες, Ήγούμενοι, Άγιορεΐτες μοναχοί, αλλά καί τά μέλη τοῦ ποιμνίου του. Τά λείψανά του κατά τήν άνακομιδή, έπικύρωσαν αύτήν τήν πράξη καί ή Έκκλησία χαίρεται γιά τό γεγονός αύτό.

Εΐναι γνωστόν ότι δέν ύπάρχει κάποιος ιερός κανόνας, πού νά καθορίζη γιά τό ποιός εΐναι ό τρόπος τής άγιοκατατάξεως ένός Κληρικοῦ, μοναχοῦ καί Χριστιανοῦ, τουλάχιστον δέν γνωρίζω έγώ, αλλά όλα τά σχετικά κείμενα, πού άναφέρονται στό θέμα αύτό, προσδιορίζουν ότι κατ' άρχάς ό Έπίσκοπος καί Μητροπολίτης τής κάθε περιοχής δίνει στήν Έκκλησία τήν μαρτυρία τής συνειδήσεως τών μελῶν της καί ή Έκκλησία συνοδικά άποφαίνεται γιά τό θέμα αύτό.

Αυτό έγινε καί στήν περίπτωση αύτή. Ό Μητροπολίτης Έδέσσης, Πέλλης καί

Άλμωπίας Ίωήλ, ὁ ὁποῖος χειροτονήθηκε ἀπό τόν ἅγιο Καλλίνικο καί ἦταν συνεργάτης του, ἀλλά ἀξιώθηκε νά γίνη καί διάδοχός του στόν θρόνο, μέ αἴτησή του πρός τήν Ἱερά Σύνοδο ἀνέφερε τήν δική του πεποίθηση, ἀλλά καί τήν συνείδηση τοῦ λαοῦ, γιά τήν ἀγιότητα τοῦ Καλλινίκου, ὑποβάλλοντας συνημμένως πολλά στοιχεῖα, ἤτοι βιβλία, ἀναμνήσεις, θαύματα, Συνέδρια κλπ. καί ζήτησε τήν ἀγιοκατάταξή του. Ἐγράψε στόν προλογικό του σημείωμα:

«Εὐσεβάστως προάγομαι τῇ Ἀγίᾳ καί Ἱερᾷ Συνόδῳ νά ὑποβάλῃ Αὐτῇ τό κείμενον – πρότασιν ἀγιοκατατά-ξεως, ὁμοῦ μετά τῶν συνοδευτικῶν ἐγγράφων, βιβλίων καί ψηφιακῶν δίσκων, διά νά προβῇτε εἰς τάς δεοῦ-σας ἐνεργείας διά τήν ἐπίσημον ἀναγνώρισιν τῆς ἀγιότητος τοῦ μακαριστοῦ Ποιμενάρχου Ἐδέσσης, Πέλλης καί Ἀλμωπίας κυροῦ Καλλινίκου. Ὁ ἐν λόγῳ μακαριστός Μητροπολίτης ὑπῆρξε μία πάνυ ἐνάρετος προσωπικότης πού κατέλιπεν φήμην ἁγίου ἀνδρός εἰς τήν Μητρόπολιν του, ἀλλά καί ὅπου ἄλλοῦ προηγουμένως διηκόνησε τήν Ἐκκλησίαν. Δέν εἶναι λίγα καί τά ὑπερφυσικά σημεῖα, ὅπως ἰάσεις καί ἐμφανίσεις, τά ὁποῖα ἐπέδειξε καί ζῶν εἰσέτι καί μετά τήν ὀσίαν κοίμησιν αὐτοῦ. Ὅθεν θά ἦτο γεγονός ὄντως σπουδαῖον καί τιμητικόν διά τήν Ἐκκλη-σίαν μας ἡ προσθήκη καί τοῦ ὁσίου τούτου Ἱεράρχου εἰς τόν κατάλογον τῶν ἁγίων μελῶν της. ... Ὁ μακαριστός Ἱεράρχης πληροῖ ὅλες τίς ἀπαραίτητες ἐκκλησιαστικές καί κανονικές προϋ-πο-θέσεις γιά τήν καταχώρησή του στό ἀγιολόγιο τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας».

Ἐπίσης, ὁ Μητροπολίτης Ίωήλ μέ τό μεγάλο χάρισμα τῆς ὑμνογραφίας πού διαθέτει συνέταξε καί ὅλες τίς ἱερές Ἀκολουθίες, πρίν τήν ἀγιοκατάταξή του.

Ἡ Ἱερά Σύνοδος ἀπέστειλε ὅλο αὐτό τό ὑλικό στό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο καί μέ ἐκθεση τῆς Κανονικῆς Ἐπιτροπῆς καί πρόταση τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου, ὁ Μητροπολίτης Καλλίνικος ἐνεγράφη στό ἀγιολόγιο τῆς Ἐκκλησίας. Στήν Πράξη, μεταξύ ἄλλων, γράφεται:

«Διό καί θεσπίζομεν Συνοδικῶς καί διορίζομεθα καί ἐν Ἀγίῳ διακελευόμεθα Πνεύματι ὅπως ἀπό τοῦ νῦν καί εἰς τό ἐξῆς εἰς αἰῶνα τόν ἅπαντα ὁ ἀοίδιμος Ἱεράρχης Καλ-λίνικος συναριθμῇται τοῖς Ὁσίοις καί Ἀγίοις τῆς Ἐκκλη-σίας, τιμώμενος παρά τῶν πιστῶν καί ὕμνοις ἐγκωμίων γεραιρόμενος κατ' ἔτος τῇ 1^ῃ τοῦ μηνός Αὐγούστου, ἡμέρᾳ τῆς κοιμήσεως αὐτοῦ».

Αὐτό τό γεγονός ἔγινε αἰτία χαρᾶς ὅλου τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας. Γιατί, πράγματι ἡ ἀνάδειξη ἑνός ἁγίου στίς ἡμέρες μας, τίς «πονηρές», πού ὅλα ρυθμίζονται μέ σκοπιμότητες, εἶναι πρόξενος χαρᾶς. Καί μάλιστα εἶναι πρόξενος χαρᾶς, ἐπειδή ἀναφέρεται σέ ἕναν Ἐπίσκοπο καί Μητροπολίτη τῆς συγχρόνου

Ἐκκλησίας μας. Καί αὐτό δείχνει ὅτι δέν μποροῦν νά γίνουν ἅγιοι μόνον μοναχοί καί Ἱερομόναχοι, ἀλλά καί Ἐπίσκοποι, πού εἶναι «εἰς τύπον καί τόπον Χριστοῦ», καί διάδοχοι τῶν Ἀποστόλων.

Καί αὐτό ἔχει τήν μεγάλη ἀξία του, διότι σήμερα πολλοί Χριστιανοί παραθεωροῦν τούς Ἐπισκόπους, τούς δίνουν πολλούς χαρακτηρισμούς, ὅτι εἶναι «ἀγράμματοι», ὅτι ἀσχολοῦνται μέ τό παρασκήνιο, τό «ἐκκλησιαστικό κουτσομπολιό», τίς μηχανορραφίες, καί πολλά ἄλλα. Ὅμως, ὑπάρχουν πολλοί Ἐπίσκοποι πού εἶναι ἄξιοι τῆς ἀποστολῆς τους, ἀγαποῦν τόν Θεό, τήν Ἐκκλησία καί τόν λαό, ἐνδιαφέρονται γιά τήν σωτηρία τους καί τήν σωτηρία τοῦ ποιμνίου τους, προετοιμάζονται γιά τήν ὥρα τοῦ θανάτου τους, ἔχουν βαθύτατο ἐκκλησιαστικό φρόνημα καί δέν ἀναμειγνύονται σέ θέματα ἀλλότρια τῆς ἀποστολῆς τους.

Ἕνας τέτοιος ἅγιος Ἐπίσκοπος ὑπῆρξε ὁ ἅγιος Καλλίνικος καί μεταξύ τῶν ἄλλων, δίνω καί ἐγώ τήν μαρτυρία μου πού ἔζησα κοντά του δεκαπέντε χρόνια καί εἶδα τήν ὁσιακή του ζωή καί τό ὁσιακό του τέλος, γιατί ζοῦσε μέ μετάνοια, αὐτομεμψία, προσευχή, βαθυτάτη αἴσθηση τῆς συναντήσεώς του μέ τόν Χριστό καί τήν οὐράνια Ἐκκλησία.

Ἔτσι, ὅλοι ἐχάρησαν μέ τήν ἀγιοκατάταξή του. Ὅμως ἰσχύει καί ἐδῶ, ὅπως καί σέ ὅλα τά θέματα, ὅτι «μόνος στενάζει τοῦ σκότους ὁ προστάτης», ὁ διάβολος. Αὐτός πολεμοῦσε τόν ἅγιο Καλλίνικο σέ ὅλη του τήν ζωή του, γιατί τόν ἔκαιγε ἡ ἀγία του ζωή, ἡ πύρινη προσευχή του, ὁ καθαρός βίος του, ὁ πόλεμος πού ἔκανε ἐναντίον του (τοῦ διαβόλου), ἀλλά καί γιά τό ὅτι τόν ἔβγαλε ἀπό δαιμονισμένους, ὅπως τό ἴδιο τό δαιμόνιο ὁμολόγησε. Στενάζει, λοιπόν, ὁ παμπόνηρος, ὁ «προστάτης τοῦ σκότους».

Μερικοί μεμψιμοιροῦν, γιατί δέν ἀγιοκατατάχθηκαν καί ἄλλοι Ἐπίσκοποι, πού ἔχουν ἐξίσου ἅγιο βίο. Ἀλλά, ἂν πράγματι τούς ἐνδιαφέρει νά βλέπουν ἁγίους Ἐπισκόπους στό ἀγιολόγιο τῆς Ἐκκλησίας, ἄς ἀκολουθήσουν τήν ἐκκλησιαστική ὁδό. Αὐτό σημαίνει ὅτι οἱ διάδοχοί τους Μητροπολίτες ἄς διαβιβάσουν στήν Ἱερά Σύνοδο μέ τεκμηριωμένη ἀναφορά τήν συνείδηση τοῦ λαοῦ γιά τήν ἀγιότητά τους γιά νά προχωρήσει ἡ διαδικασία.

Ἐννοεῖται, βέβαια, ὅτι θά πρέπει νά ἀποδείξουν μέ ἰσχυρά θεολογικά καί ἐκκλησιαστικά ἐπιχειρήματα ὅτι διαθέτουν τά ἀπαραίτητα κριτήρια ἀγιότητος, πού εἶναι ἡ ἐμπειρική πίστη, τό ἐκκλησιαστικό φρόνημα, τό χάρισμα τῆς θαυματουργίας καί μάλιστα τό χάρισμα τῆς ἐκδίωξης δαιμονίων.

Στήν περίπτωση τῆς ἀγιοκατατάξεως τοῦ ἁγίου Καλλινίκου, δέν ὑπῆρξαν ἄλλες αἰτήσεις Ἐπισκόπων γιά ἀγιοκατάταξη, οὔτε τώρα ὑπάρχουν, ὥστε μεταξύ αὐτῶν

νά προτιμηθῇ ἓνας καί νά παραθεωρηθοῦν ἄλλοι. Ἀπορῶ γιά τέτοιες συγκρίσεις. Μέχρι τώρα δέν ὑπῆρξε ἀπολύτως καμμιᾶ ἄλλη πρόταση ἁγιοκατατάξεως Ἐπισκόπων. Πῶς, λοιπόν, θά προχωρήσῃ ἡ διαδικασία ἁγιοκατατάξεώς τους;

Ἡ πεποίθησή μου εἶναι ὅτι ἡ Ἐκκλησία εἶναι Σῶμα τοῦ Χριστοῦ καί κοινωνία θεώσεως, ὅτι τά πραγματικά μέλη τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ μετέχουν, κατά ποικίλους βαθμούς, τῆς καθαρτικῆς, φωτιστικῆς καί θεοποιουῦ ἐνεργείας τοῦ Θεοῦ. Αὐτό ἀναφέρεται σέ ὅλα τά μέλη, Πατριάρχες, Μητροπολίτες, Ἐπισκόπους, Ἱερεῖς, Διακόνους, μοναχοὺς καί λαϊκοὺς. Στά κηρύγματα πού γίνονται στήν Ἐκκλησία προτρέπουμε τά μέλη της: «ἅγιοι γίνεσθε, ὅτι ἐγὼ ἅγιός εἰμι» (Α΄ Πέτρ. α΄, 16), καί στήν θεία Λειτουργία ὁ Κληρικός ἐκφωνεῖ «τά Ἅγια τῆς ἀγίους».

Ὅλα αὐτά εἶναι ψέμματα, εἶναι ἐπικοινωνιακά «τερτίπια», εἶναι κούφια λόγια; Ὅμως, ἐπειδὴ εἶναι ἀληθινά, γι' αὐτό νά μή ἁγιομαχοῦν, ἐκφράζοντας ἐσωτερικὲς σκοπιμότητες. Ἡ Ἐκκλησία δέν εἶναι χῶρος δολοπλοκιῶν! Δέν τό ἀντέχει αὐτό ὁ εὐαίσθητος ἐκκλησιαστικός χῶρος, ὁ ὁποῖος τελικά ἀργά ἢ γρήγορα ἀποβάλλει τέτοιες νοοτροπίες, πού εἶναι ξένες πρὸς τό ἐκκλησιαστικό πολίτευμα.

Άγιογράφηση Αρχιμ. Ειρηναίου Κουτσογιάννη, ἱεροκήρυκος τῆς Ἱερᾶς
Μητροπόλεως Ναυπάκτου